

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravištvo „Slov. Naroda“.

Iz Bolgarske.

[Izv. dop. dne 10. februarja.]

II.

Rekel sem v početku, da se Bolgari radi spominajo Makedonije. Ravno tako so imeli pred leti zmirom na jeziku „Zjedinjenje“ severne in južne Bolgarije. Dokler je bila na krmilu v Plovdivu Aleko-pašina stranka, kričala je protiva, ki se je imenovala narodna stranka v jedno mer: mi hočemo „sojedinjenje!“ S tem bi bili radi vrgli Aleko pašo z gubernatorske stolice. A slučajno je preteklo pet let njegovega gubernovanja prej, nego se zamolknila grla „narodnih“ kričarjev. Rusija je jim verovala, da mislijo resno s sojedinjenjem, ter se potrudila, da je prišel njih patron Krstović za glavnega upravitelja, namesto Aleko-paše, kateremu bi bilo sojedinjenje samo tedaj po volji, ko bi bil on izbran za kneza vkupne Bolgarske. V tem zmi-

slu so se mu tudi laskali Karavelov, Slavejkov in tovariši, živeči tačas v Plovdivu v prognanstvu kot učitelji gimnazije. Ko pa je prišel Krstović in ž njim njegovi vrli „sojedinisti“ na krmilo, takoj ni hotel nobeden o „sojedinjenji“ ničesar vedeti niti slišati. „Tempora mutantur, et nos in illis“.

To je prišlo odstranjenim „velikašem“ Aleko-pašinske stranke, kakor nalašč: Vi torej nečete o sojedinjenju severnih bratov z južnimi nič več slišati, — vi ste bili torej „psevdo-sojedinisti,“ evo nas „pravih“, „čistih“ značajev, mi se bomo borili za idejo „sojedinjenja!“ Rečeno, storjeno. Borba se je začela, ni trajala niti jedno leto, tekom katerega so nekogi največji kričarjev izgubili službe — mej njimi Caharija Stojanov, bivši gimnazijski učitelj, — in njih agitacija je obrodila sad, ki je dne 18. septembra 1885 s Plovdivsko revolucijo prišel na beli dan. To je genezis Plovdivske revolucije.

Vidite, „činovniški proletarijat“ dela na ta način ne samo ministerske krize, nego tudi ujedinjujo narode in dežele. Ko bi le kaj iz tega bilo; ko bi se le mejnarodni traktati tako lahko prede- lovali, kakor ukazi za nove ministre. Pa takrat se je delal račun brez krčmarja, in glei, še danes ni vprašanje o „sojedinjenji“ rešeno. Krčmar, tam gori „pri severnem strijci“ maje z glavo, in Bog ve, kakov prepir še postane, ako se računi ne poravnajo, ako se pivci (ki so pili na vero) ne pogodijo z onim, ki jih je vsprejel kot goste; najbrže pride do pretepa, v kateri se bodo umešali še sosedje, da bo joj!

Vsekako ta prepir še ne bode tako skoro poravnan; zato je več kot nepremišljeno, ako se vlačijo na polje prepira še nov predmet, Makedonija, za katero je še več „natjecateljev“: Bolgarska, Srbija, Avstrija, Turčija in Grecija. In kdo ga vlačijo, tako rekoč za lase? Oni, ki v zadnjem trenutku neso hoteli sojedinjenja, to je zdanja opozicija. Ta sicer dobro ve, da je v tem bolgarsko vprašanje le še bolj zapleteno, nego misli si: nam to nič ne škoduje, a vi, ki ste sedaj na vladi, boste imeli jedno brigo več, kakor ste vi nam poleno pod noge vrgli, tako ga vržemo mi vam. Bolgarska po slovicu pravi: vrana vrani oko ne vadi, a brat

bratu da. Turški jezik ima besedo „inat“, katera se more le težko v druge jezike prestaviti, celo bolgarski jezik nema za njo prevoda, ako ravno odgovarjajo gore opisana dejanja popolnem temu pojmu, po slovenski bi moral reči za to besedo cel stavek, n pr.: ako ti rečeš belo, jaz črno, ali po latinski: „sint, ut sunt, aut non sint“. Nemec bi morda rekel: „Zum Trotz“. Pa to še vse ne predstavlja tako dobro pomena besede „inat“, kakor najnovejša bolgarska politična zgodovina

Valovi se kupičijo od vseh strani, krmila so v slabih rokah. Prepričano, da bi se umanjeval, raste, in ž njim „inat“. „Bulgaria fara da se“, mislijo današnji bolgarski politiki, a pozabili so, da neso na kakem otoku v Tihem oceanu, nego na važnej točki Evrope, kjer tudi vsaka druga država za sebe misli, a je prisiljena ozir jemati na občo evropsko konstelacijo. Zatorej se lahko zgodi, da bode dobil „inat“ svojo zaslužno kazen, a o Bolgariji bodo začeli tudi drugi še v večji meri snovati, nego do sedaj.

Bolgarija ima nekoliko razumnih mož, ki so o pravem času poučevali in svarili, a plitkoumneži so jih nadkrilili s porogljivim smehom v časopisih, s krikom in viko v sobranjih, ter s cepcem ali sopo po ulicah in pri volitvah.

Odrešitelj se bo zdaj težko našel v njih sredini.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. marca.

Češki listi so bili poslednji čas jako pogostem konfiskovani. Kakor se govori, bodo češki poslanci zaradi tega se pritoževali v budgetni debati. Umetnost bi bilo, da bi tudi drugi poslanci v tej zadevi krepko podpirali Čehe.

Delegaciji snideta se danes v Budimpešti, avstrijska opoludne, ogerska pa o petih popoldne. Vojno ministerstvo bode zahtevalo 52,380.000 gld. kredita.

Vnanje države.

Iz Bolgarije iztirali so zopet več ruskih podložnikov, ker jih dolže, da so narod podpihovali k ustaji proti vladi. Gospa Papasoglu, katera je nameravala podkupiti vojnega ministra in tako vreči

LISTEK.

Iz pozabljenih spominov.

(Češki spisal Václav Beneš-Třebizsky)

XI.

(Dalje.)

Poleg se je črnilo železno orodje, s katerim so tiščali hudodelce pod jedno ali obe bruni vislie, in ne daleč v kraj se je sivela vrv konopna, s katero so obsojencem zadržali grla.

Odlični gostje so se izgubljali drug za drugim, niti gospodje botri neso tu ostali in jedno uro po zneje je bilo na Slavetinskem gradu žalostno, kot bi se pripravljali k pogrebu.

Posli so si pripovedovali, da je prišla na milostivega gospoda tista zla božjast, ki drži človeka tudi osem in četrdeset ur.

A k Oharki je stopal s čedalje hitrejšim korakom prileten mož, — oni sluga, ki je gospodu grofu povedal o pošastnem zakladu pod mramorovo pločo.

„Boste se pač čudili in smejali, gospodje moji mili, ko vam to povem. Če se le snidem z vami! Vender upam, da Bog to dá!“

Priletni mož je ubrzil potem še bolj korak. Hodil je lahko; pot je bila trda ko gumno. — Tudi vetrič ga je naprej poganjal. Preden se popolnem stemni, hotel je dospeti vsaj v Dobromerice.

Na starem, požoltem pergamentu pridejane so še te spomina vredne besede: „Ko so v stoletji sedemnajstem, posebno v drugej njega polovici po Češkem na vsakem gradu in v vsakej razvalini iskali zakladov, bili so k sreči skriti v zlatih srcih kmetskih ljudij, katerim jih ni mogel nihče izruti, čakajoč, da pride čas, kadar se sami odpro, z zlato vejico na dan vzbujeni!“

XII.

Po zimi, v pomladi je otožen in tudi po letu odljuden kraj, skozi katerega se vije v soteski iz Podlesa potok s kalno vodo. Morda tudi zato ni prijeten, ker so ž njim združeni spomini, nad katerimi se zeleni bujna pokopališčina trava in tu pa tam kloni svojo čašo cvetka — samotnica. — Na jednom rebu je les „kragulj“, potem „mladje“, čegar hojke so preživele že več ko jeden rod, a dalje proti zapadu se že vse od črnega borovja kar temni; na nasprotni brežini se vidi tu in tam ne-

kaj kakor vrt, štorovje ali gola debela z odrto in razpokano skorjo. . . Sredi soteske so proge travnikov, nepravilne vrste vrb in čisto golih jelš, pri mlinu je črna smereka, potem se razprostira nekoliko vasic, v katerih ljudje do nedavna neso ničesar vedeli o svetu, a vsaka izmed njih ima prastaro, pristno češko ime; na severozapadu je prepad, o katerem sem mnogokrat slišal bajko, ki sem jo pa pojmlil še le v letih poznejših. . .

V tej soteski je neprijetno tudi tedaj, ko solnce meseca junija in julija zapada nad Hraščico in se razlega iz lesa in grmovja, kakor na povelje ptičji spev v najčudnejših melodijah.

Pri jednej izmed teh vasic je na vzhodnej strani križ. Kamenno podnožje mu je čisto zaraščeno z mahom; stari železni križ na vrhu je zarjavavel in visi tudi že precej na stran. Če zepše sem od rebra veter, zaškriplje, da spreleti človeka mraz.

Pred kakim polutretjim stoletjem je bila tu „postaja“ prognancev. Videla so se neki tukaj dalj časa v trdeji zemlji tudi kolena utisnena. Ne daleč od tod so došli na cesto, zazrli na visini modre gore, za njimi že tujino, a za to je bilo treba božjih razpel, da bi vstrajali. In iz celega kraja daleč

regentstvo, pride pred vojno sodišče, ž njo pa vse osebe, s katerimi je dopisovala.

Turški izredni komisar Riza bej in član **bolgarske** deputacije Grekov v soboto nista odpotovala v Sofijo, temveč se je potovanje odložilo. Kakor se govori, je ruski veleposlanik Nelidov pregovoril Turčijo, da naj še ne pošilja v Sofijo svojega komisarja. — Bolgarska vlada je sklenila, da sedaj ne bode nitiesar več prijenjala željam Cankova, kajti boji se, da ne bi potem zgubila zaupanja svojih privržencev v Bolgariji. — Kakor se poroča „Revue de l'Orient“ iz Sofije, je vlada naročila deputaciji, da naj še ostane v Carigradu in naj se pogaja z velikim vezirjem o ureditvi bolgarskega vprašanja ter zamotani evropski položaj porabi v svojo korist. Stališče vlade je sedaj trdno in se na opozicijo niti ozirati ne treba. Vlada sedaj ne mara, da bi velevlasti priporočile kakega kandidata. Ko bi za zborovanja velicega sebranja ne bile ruske vojne ladije pred Varno, ne bil bi voljen princ Valdemar, ampak Battenberžan. Sebranje se skliče v marci in bode, kakor se govori v vladnih krogih, proglasilo popolno združenje in nezavisnost obeh Bolgarij in združenje Bolgarsko za kraljestvo. Bolgarsko vlado k temu prigovarja neka prijazna jej vlast. O tej stvari se bode najprej skušala bolgarska vlada sporazumeti s Turčijo. Nam se ta vest ne zdi nič kaj verjetna. Najbrž bode sebranje samo podaljšalo regentom mandate.

Iz štedilnih uzrokov so v **Srbiji** odpravili več poštinih in brzojavnih uradov in odpustili več uradnikov. To je pomnožilo nevoljo mej uradništvom. Odpuščeni uradniki agitujejo po deželi proti vladi in nagovarjajo narod k ustaji.

Nemški oficijozni listi strašijo Rusijo in Francijo z **nemško-avstrijsko-italijansko** zvezo. Najbrž se pa v Parizu in Peterburgu te zveze preveč ne bojé, ker dobro vedo, da se Nemčija in Avstrija dosti na Italijo zanašati ne moreta. Italijanski narod ni prijazen niti Avstriji niti Nemčiji. Če bi tudi italijanski vladni krogi bili prijazni Avstriji in Nemčiji, bi tema državama ne bilo dosti pomagano, kajti taka vlada bi ne imela dovolj zaslombe v parlamentu in bi se najbrž morala v odločilnem trenutku umakniti. Kako malo stalnosti je v Italiji, pokazali so zadnji dogodki v Rimu. Ne ugodna poročila iz Afrike so kar spodmaknila tla ministerstvu in ministerska kriza se na dolgo vleče baš v sedanjem kritičnem času. Naravnost smešno je sedaj koga strašiti z nemško-avstrijsko-italijansko zvezo, ko se že ne ve, kdo bode dobil vladno krmilo v Rimu roke.

Ruska vlada je sklenila preorganizovati finančno stražo v tem zmislu, da jej bode dala vojaški značaj, ter jo bode podredila vojnemu ministerstvu. Rezervistom je pa zaukazala, da morajo občinskim oblastvom takoj naznaniti vsako spremembo svojega bivališča. Naznaniti morajo tudi, če le za nekaj časa odpotujejo od doma, kam da potujejo in oglašati se imajo zopet pri občinskem oblastvu, ko se vrnejo domu. V Jarmelicah v Podoliji delajo že 14 dni utrjen tabor za 20.000 vojakov. — Peterburški dopisnik „Daily News“ se je pogovarjal z grofom Ignatjevom o političnem položaji v Evropi. Grof misli, da bolgarsko vprašanje ne bode tako težko rešiti, kakor se navadno misli. Najbrž se bode samo rešilo, ne da bi se kdo dosti utikal vmes. Potem je dopisnik skušal zvedeti, koliko je resnice v govoricah, da bode grof Ignatjev v kratkem zamenil Giersa. Sledoji mu je na to odgovoril, da je Giers tako zmedel in zavozil rusko politiko, da gotovo noben državnik ne bode za njim maral prevzeti ministerstva vnanjih zadev. Ko bi njega car poklical, bi ga prosil, da naj ga nikar ne sili, da bi prevzel težko nalogo. Ko bi vladar vse-kada hotel njega imeti, seveda bi nazadnje le prevzel vodstvo vnanjih zadev. Na opombo dopisnikovo, da bi njegovo imenovanje ministrom vnanjih zadev utegnilo mir spraviti v nevarnost, kajti znano je,

okrog ni zabil nihče, da bi se tu ne ustavil, pokleknil, sklenil roke in iz polne duše vskliknil: „Spomni se, Gospodine, kar se nam je prigodilo: ozri se in pogledi preganjanje naše. Dedščina naša je premenjena v tujino, domove naše imajo tujci. Za šinjek naš nas vodijo in ne dajo nam utrujenim odpočitka!“

Bil je hladen, mrtvaškotih dan listopadov. Niti odmerjenega klopota cepcev iz bližnjih vasij ni bilo slišati. Na kmetijskih je tiho, v kočah kot bi bile izumrle in v bajtah je umolknilo tudi dete v zibelki.

Zaletel je v vasice pred kako pol uro spev, kakeršen se čuje, kadar iz bogatega posestva, kjer mogo dediči dobro plačati, rakev nesó. Kaj dobro so poznali petje, saj so ga tudi sami do nedavna še prepevali. In zato je po kmetijskih hišah tiho, v kočah kakor po pomoru, a v bajtah umolknilo je tudi dete, ker odmeva vsem v dušah oponos: „Ti pa ostaneš pri loncih mesa egiptovskega?“

Pri križi je na kolenih tolpa ljudij — poslednji prognanci iz okolice. Starci in starke, možje in žene, fantje in dekleta, in otroci nedorasli s cu-

da je energičen mož in ni prijatelj Nemcem, odgovoril je Ignatjev, da se ni bati, da bi Rusija rušila mir, kajti potrebuje ga bolj nego kdo drugi. Nezmislil bi bil, začeti vojno, dokler je še kako drugo sredstvo za varstvo ruskih koristij. Res so njemu druge dežele bolj priljubljene nego Nemčija, a to bi ga nikakor ne oviralo živeti ž njo v dobrih odnosajih. Francije pa Rusija ne bode pustila ponižati. Rusija je že dovolj obžalovala, da je 1871 podpirala Nemce, kajti posledica tega je bila Berlinska pogodba.

Italijanski kralj namerava obiskati ranjene vojake v Napolji, potem pa pohoditi kraje, katere je poškodoval potres. Rodbina grofa Solimbeno je pripravljena Ras-Aluli poslati 20.000 levantinskih tolarjev za odkupnino za ujetega grofa.

Nemški listi še vedno napadajo **Francijo**, četudi so volitve za državni zbor končane. „Kreuzzeitung“ napada vojnega ministra Boulangerja. Očita mu, da spravlja mir v nevarnost. Nižjemu civilnemu prebivalstvu se laska, njegova reorganizacija vojske je pa naperjena proti Nemcem, kar kaže to, da vedno premika vojake na vzhodno mejo. Nemčija tega ne more mirno gledati. Francoski agenti kupujejo konje za vojsko na severnem Angleškem.

Nemški državni zbor snide se pojuteršnjem. Novo zasedanje otvoril bode državni kancler knez Bismarck. Še ta mesec rešil bode državni zbor vojaško predlogo in dovolil državni budget. Ne ve se pa še, če bode vlado vojaško predlogo nespremenjeno predložila novemu državnemu zboru. Nekateri mislijo, da bode Bismarck sedaj, ko ima državni zbor po svoji volji, zahteval še znatnejše povečanje vojske. To je morda uzrok, da nemški oficijozni, ki so prej vedno trdili, da je ohranjanje miru zavisno od volitev v državni zbor, pišejo, da vojna nevarnost še ni odstranjena in še vedno dolže Francijo, da hoče z Nemčijo začeti vojno.

Dopisi.

Iz Goriške okolice 25. febr. (Poštne reči.) Gospod urednik! Vi ste pravdo dobili, ko so Vam bili zasegli list zastran presojevanja poštne uprave na Primorskem. Nu, kar Vam jaz sporočim, ni tako, da bi dobili zopet jednako pravdo, to pa zato, ker Vam državni pravnik ne da snovi in razloga zato.

V moji soseski nimamo pošte, ker smo preblizu mesta; zato pa jemljem jaz poštne liste naravnost v Gorici, včasih na glavni pošti sami, včasih pa po tobakarnicah. Zaradi opravič vzamem vselej po več vkup takega blaga. Naletel sem že tudi na pošti, da neso imeli poštinih tiskovin s slovenskimi napisi; ali vender so se primerno izgovarjali, ker me poznajo, da sem hud zabavljivec, če mi ne morejo ustreči.

Vsa druga pa je po Goriških tobakarnah. Tu nimajo zdaj dopisnic, zdaj ne nakaznic, kakor pride. Ko povprašujem po uzrokih, mi odgovarjajo, da jih jim glavna pošta ni dala, da jih pa že preskrbe, kadar pridem drugič, in mi ponujajo poštne tiskovine z laškimi napisi. Laške tiskovine so še vselej imele kadar koli bi jih bil zahteval; ali jaz tega ne storim, ampak obžalujem, da ne morem takih tiskovin potrebovati. Tabakarničarji pa istotako obžalujejo, da mi ne morejo postreči, ko jim povem, koliko bi mi bili prodali. Ravno zato, ker me tudi tu poznajo in vedo, da drugače ne kupim, če ni slovenskih napisov, skrbe v resnici, da mi postrežejo, ko zopet pridem, s slovenskimi dopisnicami in nakaznicami.

Včasih mi pravi prijazna tobakarica zaupno,

licami na hrbtu, i dečica na prsih materinih... Nikakor se ne morejo odločiti k temu, da bi slovo dali za vselej tej milej, dragej vasi, kjer so bili naseljeni njih predniki od deset in več kolen. Saj tudi lastavka, ko jeseni odleta, gnezdice svoje pod starim tramom trikrat, četirikrat obletava in se zopet vrača, preden se napoti daleč tja za morje.

Dan za dnevom je minil, možje se neso paščili, a žene neso bile gotove, tu so kaj urejevale, tam še česa iskale... Težko je iskati, kadar so oči polne solz! A ukaz je tako strog in neoporečen, da jim niti jedne ure ne prizanese, kaj še le dneve ali tedne.

Danes bi že morali biti zunaj „tega češkega kraljestva“. O poludne jim je potekel rok. Vojaki cesarskega komisarja utegnejo vsak čas biti tukaj.

Pri samem križi opirala je ob rob ostrega kamna belo čelo deva v oblaku, ki je svedočilo na prvi pogled, da njega lastnica ni vzrastla pod streho slamnato. Bilo je iz svetlomodrega atlasa, z vrstami biserjev obšito in okrog boka zapeto s pasom dragocenim. Že od daleč se je razlikovala mladenka po obleki svojej od družic.

da malo prodajo takih rečij, zato ker nihče ne vpraša po njih. Pristavlja, da se Slovenci ne zmenijo, ali jim ponudi tiskovine nemške ali slovenske nemške in laške. Od tod prihaja, da prodajo malo slovenskih tiskovin, in gospodarji tobakarničarji da se hudujejo potem, če kdo vender povpraša tudi po slovenskih tiskovinah, ker se jim ne splača po cel kup blaga imeti dolgo časa, ko jim leži tako denar mrtev. Iz tega pa sledi, da so Slovenci sami premalomarni, da ne zahtevajo slovenskih tiskovin. Ta malomarnost mora biti v resnici velika, če pomislimo, da živi v Gorici veliko tisoč Slovencev, mej katerimi jih ima mnogo s pošto jako veliko opraviti.

Vse drugače pa delajo Lahi; oni nikdar ne kupijo poštinih tiskovin samo z nemškim tekstom, ampak odločno terjajo laške tiskovine, in ko bi se tobakarničar, recimo, v hitrici zagrešil, da bi ponudil Lahu tiskovino s slovenskim tekstom, se čuti hudo razžaljenega in so mi pravili, da taki neso došli nikdar več kupovati na isto mesto. Pa ne samo to, ampak Lahi še nagovarjajo tobakarničarje, da naj nikar ne razpečavajo slovenskih tiskovin, češ, saj jim itak nič ne nesejo, in da Slovenec vzame itak vse za dobro. Zlasti so mi pripovedovali, da se tudi laški židje potegujejo in nasvetujejo, da bi tobakarnice ne prodajale slovenskih poštinih priprav. Imenovali so mi celo takega žida, ki drugače sam tudi s slovenskim napisom vabi na svoji štacuni Slovence na svojo kupčijo, in vender agituje drugod proti prodaji slovenskih poštinih tekstov.

Pa še drugače znajo agitovati Lahi proti slovenskim poštinih tiskovinah. Ko sem zahteval nakaznic za zunanje dežele (Internationale Postanweisung), jih nesem nikdar dobil. Rekli so mi, da jih tudi Slovenci ne zahtevajo in nečejo imeti; ravno tako da ne zahteva noben Slovenec slovenskih voznih listov. To pa da jim odsvetujejo Lahi, ki jim pravijo, da v zunanjih deželah bino verovali, da jim prihaja iz Gorice odposlano sadje in drugo blago iz teh krajev, ko bi imeli vozni listi slovenski tekst. Menili da bi tam gori na severu, kakor da bi jim dohajalo tako poslano blago iz Ljubljane ali v obče iz mrzlih slovenskih krajev; v Varšavi, v Peterburgu da ne vedo, da bi v Gorici in Goriški gorki planjavi bivali tudi Slovenci; vsled tega da bi se blago ne prodalo tako dobro, kakor če ima belege samo z laškimi teksti. Slovenci, ki ne poznajo laških zvijač, še manj pa slovansko zavednost o Slovincih na severu, grede Lahom na limanice, in je resnica, da voznih listov s slovenskim tekstom ne marajo. Tako so Slovenci reveži z jedne strani iz zanikarnosti, z druge strani pa iz nevednosti, in Lah dela za svojo „patrio“ tudi s poštinih tiskovinami; Slovenci ne pomislijo, da bi Slovani v Varšavi, v Peterburgu še rajši kupovali južno, torej tudi Goriško sadje in drugo blago, ko bi vedeli, da ga jim pošiljajo slovenski trgovci in obrtniki takega blaga.

Slovenci na Goriškem! zavedajte se vender, kaj Vam koristi in kdo Vam škoduje s krivimi nasveti. Če Vam ne dajo tiskovin s slovenskim tekstom, pojdite drugam, najrajši na glavno pošto. Ko bi jih tukaj ne imeli, zahtevajte, da jih Vam pripravijo, in boste videli, da se Vam ne bodo proti-

Hkratu so zažvenkljali od ceste konji, zacinkal je ocel, razlegali so se robati glasovi in malo trenotkov potem obstalo je pred samim križem kakih deset jezdecov, z najzlobnejšim posmehom v obrazih. Komisar je zamahnil z bikovico prognancem prav nad glavami.

„Propalo je vaše življenje, pikardske duše!“

Komisar je govoril te besede s povzdignenim glasom, ki je svedočil, da sledi njegovim besedam vselej dejanje. Vojaki so že tudi segali po ročajih mečev.

„Če bi pa jaz, gospod komisar, prosila za njih življenje?“

Deva v svetlomodrej obleki atlasovej je skočila od podnožja, na katerem se je tudi takrat majal zarujaveli križ, bliskoma pred konja cesarskega uradnika.

„Potlej se pač utegnem pogoditi!“

Gospod komisar se je neizmerno dvorljivo priklonil na konji in se uljudno odkril z desno roko.

„Naše življenje, Rafaelka, ni vredno nikdar tvojeja!“

Nek starček je suhe, kostnate roke sklenil pred deklico, kakor pred svetnico! (Dalje prih.)

vili, ker vedo, da imate pravico zato. Na c. kr. glavni pošti v Gorici se vidijo tudi slovenski napisi na glavnih vratih in raznih durih; to vam kaže, da Vas na tej glavni pošti morajo umeti slovenski in da vam morajo tudi ustreči z vsemi raznoterimi tiskovinami tudi v slovenskem jeziku. Pojdite, pa de ajt: tako!

Iz Braslovč 28. februvarja. [Izv. dop.] Ker so se zaradi občinske volitve razburjeni duhovi Braslovških očetov že nekoliko pomirili, hočem uspeh tega velevažnega političnega dogodka tudi ostalemu svetu naznaniti. Z malim trudom dobila je narodno-konservativna stranka večino. Ona je častno mesto Braslovškega župana spet izročila lanskemu dostojanstveniku, narodnemu in spoštovanemu možu. Da opozicijo s to volitvijo nikakor ni zadovoljna, je tem bolj razumljivo, ako se pomisli, da tiči v njej vendar kak Bismarkijaneec in da želi tržanska inteligenca za župana tržana, ki je soroden po rodu in „omiki“, kar pa pri sedanjem županu ni, ker ni niti tržan niti „gospod“. Pa kakor rečeno, večina in tudi mi smo z na novo izvoljenim županom popolnem zadovoljni. Pa jedno opombico naj mi Braslovški volilci vendar dovolijo, namreč da ni dobro, ako tudi pri občinskem odborstvu vse pri starem ostane. Tu bi pač bilo treba nekoliko osebnih sprememb.

Tej mali kritiki, s katero sem znabiti že nekoliko predaleč v častne, samo Braslovškim očetom lastne volilne pravice segel, bi rad še nekaj pridjal, se ve, „si licet“. Naj bi vendar okrajni šolski svet na to gledal, da bi ondotej kmetje otroke redneje v šolo pošiljali. Dočim je po zimi šola še precej obiskana, je po letu, posebno pri popoldanskem pouku skoro čisto prazna. Če je desetina otrok, ki bi morali šolo obiskovati, pri pouku, je že veliko. Tako ubogi učitelj ne ve, kaj bi počel z dvojico, v šoli se nahajačo. Tu bi bilo na mestu, da bi uplivni možje na veliko važnost šole opozarjali kmete, kojih nekateri še vedno menijo, da je košek osata, katerega mu otrok napleve, več vreden, kakor ves pouk, pa ne pomislijo, da otrokom na ta način ogromno škodujejo ne samo na duhu, koji se ne izbistri, tem več tudi na mladem telesu, katerega razvoj ovirajo pretežka dela v mladosti. Narodnjaki, mladina je naše upanje!

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Dobro znani narodnjak g. Peter Peršič imenovan je nadoficijalom pri glavnem carinskem uradu v Trstu.

— (O obligatnem pouku nemščine na Kranjskem) priobčili smo pretekli teden notico, v katerej je bil omenjen deželnega šolskega sveta kranjskega ukaz, da se mora počenši s šolskim letom 1887/88. nemščina na tro in čvetorazrednicah obligatno poučevati in sicer 6 do 7 ur na teden. Ker se nam je ta vest več nego čudno zdela, povprašali smo na verodostojnem mestu in dobili nastopni odgovor: „Pouk nemščine na tro in čvetorazrednicah bode ravno tako urejen, kakor je že več let na slovenskih šolah v Ljubljani kjer se nemščina poučuje po 4 do 5 ur na teden. Slovenščina poučuje se v prvem letu po 12, v drugem po 10 ur. Od 3. leta naprej razdele se ure za pouk v obeh jezikih. Doslej je bila nemščina že v 1. in 2. letu obligatna, kar pa v bodoče odpade. Dotični ukaz deželnega šolskega sveta kranjskega ni nov, ampak že dve leti star.“ Toliko za danes, pri priliki kaj več.

— (Deželni odbor kranjski) ponudil je kranjski stavbeni družbi, da bi prevzela deželno bolnico na Dunajski cesti z vsemi poslopji in s pripadajočim velikim vrtom vred proti temu, da na drugem, primernejem prostoru sezida novo bolnico za 350 bolnikov. Stavbena družba bi to storila, ko bi za zgradbo nove bolnice dobila primerno podporo od dežele in ko bi se našel kupec, ki bi kupil sedanje poslopje za primerno ceno. Poslopje ponuja se v prvi vrsti mestu Ljubljanskemu, katero bode, kakor smo že poročali, zidalo novo šolo, ki bode stala gotovo do 100.000 gld. Vsekako je premisleka vredno, bi li ne kazalo, pridobiti si poslopje sedanje bolnice. Za bolnico je veliko Češkovo posestvo in po nakupu bi se lahko odprli novi stavbeni prostori na najpripravnem kraju za razširjenje mesta. Bolnica z vrtom obseza 6209 □ sežnjev, posestvo Češkovo pa okolu 8 oral, vsega vkupe je torej 19 000 □ sežnjev. Tak prostor se ne bode več z lahka dobil na tako priličnem kraju. Sezidalo bi se ondu lahko tudi gledališče ali kako drugo

javno poslopje. Naj bi torej vsi merodajni krogi delali na to, da se kaj pozitivnega ukrene.

— (Pri nedeljski slovenski predstavi) v čitalnični dvorani došla so blagajnici nastopna preplačila: dr. Ivan Tavčar 20 gld., Neimenovani 15 gld., Zmagoslav Rohrman 10 gld., Ivan Hribar 5 gld., dr. Jarnej Zupanec 4 gld. 40 kr., Mihael Pakič 2 gld. 60 kr., Lorenc Zdešar 2 gld., Ant. Förster 2 gld., Ivan Gogola 1 gld. 80 kr., Maks Pleteršnik 1 gld. 50 kr., Družina Kokaljeva 1 gld., Družina Jakopičeva 1 gld. 20 kr., Ign. Valentinčič 60 kr., Druškovič 60 kr. Razna manjša preplačila 2 gld. 30 kr. Vkupe 70 gld.

— (Mrtev) se je zgrudil včeraj zvečer pred svojim stanovanjem v Gosposkih ulicah bivši čevljarski mojster Toma Volta. Zadel ga je mrtvoud.

— (Nezgode.) V Tchinkelnovi tovarni je včeraj stroj nekemu delavcu roko odtrgal. Prenesli so ga v bolnico. — Barona Lichtenberga konj je včeraj v Kamniku hlapca tako silno po glavi brcnil, da je takoj obležal in ni upanja, da bi okrevail.

— (Požar deželnega gledališča) narisal je prav dobro domači slikar gosp. L. Grilec. Po sliki narejene fotografije g. Pogorelca razstavljene so pri Giontiniji na glavnem trgu.

— (Novačenje) se je v Ljubljani danes pričelo in se bode jutri nadaljevalo. Danes potrdili so 10 novincev v stalno vojsko.

— (Deželnega gledališča požar in prekanjena najemnica.) Isto jutro, ko je gorelo deželno gledališče, umiral je, ali pa bil že mrtev bogat posestnik v okolici Ljubljanske. Ko je gospod zatisnil oči, rekla je najemnica njegove gostilne k drugim služnikom, da gospod želi vedeti, kako gori gledališče in da mora zaradi tega v Ljubljano. Gospod da je zdaj zaspal, torej ne ga budi, dokler ne kliče. Ona da se vrne do 10. ure. Tako se je tudi zgodilo. Ko se najemnica proti 10. uri vrne iz Ljubljane, naroči v kuhinji juhe za bolnega gospoda. Ko odnese potem juho v gorenjo sobo, vrne se hkratu s krikom: „Gospod so umrli!“ Sorodniki takoj prihite, zdravnik se pokliče in kmalu konstatuje, da je gospod že ponoči umrl, kajti truplo je bilo že popolnem otrpelo. Začno pregledovati razne hranilnične knjižice in glej čuda! Na jednih bilo je čitati, da se je baš isto jutro, ko je gledališče pogorelo, gospod pa umrl, iz hranilnice vzelo 5000 gld., še sipa se je poznala na črkah. Nastala je huda sodba: „Ali na Žabjak, ali pa denar nazaj!“ Najemnica se je nekaj časa izgovarjala, da je umrl gospod knjižico podaril, naposled pa je vendar dala denarje nazaj.

— (Iz Maribora) nam piše odličen rodoljub: V naglici vam naznanjam, da mi je telegram prinesel veselo izvestje iz sv. Lenarta v Slovenskih Goricah, da so Slovenci pri volitvi odbora za okrajni zastop sijajno zmagali. Potem takem imajo sedaj prvokrat slovenskega načelnika in podnačelnika in večino odbornikov. Živeli slovenski okrajni zastopniki, ki so se vrlo držali, Živela, novoizvoljena načelnika in novoizvoljeni slovenski odborniki!

— („Akad. društvu „Triglav“ v Gradci) so na novo darovali gosp. dr. Josip Fon, primarij v Zagrebu, 5 gld.; g. Ivan Gabršek, tajnik na Vranskem, 2 gld.; g. Ivan Hribar, mestni odbornik in glavni zastopnik banke „Slavije“ v Ljubljani, 5 gld.; g. dr. Gregor Krek, vseučilišni profesor v Gradci, 3 gld.; g. dr. Josip Sernec, odvetnik v Celji, 5 gld.; gosp. dr. K. Slanc, odvetnik v Rudolfovem, 5 gld.; g. dr. Josip Vošnjak, deželni odbornik v Ljubljani, 3 gld. in po njem neimenovani gospod 5 gld. Za vsa ta darila izreka velespoštovanim gospodom rodoljubom iskreno zahvalo in društvo v prihodnje priporoča Odbor.

— (Posojilnica v Črnomlji) poslala nam je račun za drugo upravno leto 1886. Temu računu povzamemo, da je ta zavod imel v preteklem letu 28.233 gld. dohodkov in z ušteto gotovino onoliko izdatkov, torej 56.467 gld. 46 kr. prometa. Hranilne uloge so narastle na 21.883 gld. 75 kr., pri strankah izposojenih je 23.298 gold. — Deleži društvenikov znašajo 1162 gld., rezervni za klad pa 646 gld. 89 kr. Od čistega dobička v znesku 372 gld. 65 kr. dovolil je občni zbor mejdruštim: Za „Narodni dom“ v Ljubljani 5 gld., za podružnico sv. Cirila in Metoda v Črnomlji ustanovnino 10 gld., požarni brambi v Črnomlji 15 gld., „Narodni šoli“ 10 gld.

— (III. izkaz.) Za Erjavčev spomenik in ustanovo došli so Goriškemu odboru sledeči darovi: Sila

M., župnik v Repentaboru, 2 gld., Sitar Fran. župnik v Bukovem, 1 gld., Filtrin Janez, vikar v Tribuši, 1 gld., „Brez odkod in kdo“ 2 gld., Fon Jakob, vikar v Stržiščih, 1 gld. 50 kr., Pahor Štefan, vikar v Pevmi, 2 gld., Golob Jože, vikar v Podgori, 2 gld., Pencin Karol, duhovnik v Tolminu, 1 gld., „Sloven jez“ pri zabavnem večeru nabral 10 gld. 77 kr., v Črničah pri veselem večeru nabral Kodrič 6 gld. 20 kr., Anton mejni grof Obizzi tretje odplačilo 2 gld., njegova delnica se je prodala za 10 gld. 45 kr., Ljubljanski odbor poslal po dr. Žagarji nabrane in v „Slov. Narodu“ izkazane 204 gld., Vitez Jekše A., dekan v Kobaridu, 3 gld., Pipan A., kaplan v Kobaridu, 1 gld., Manzini A., vikar v Staremselu, 1 gld., Muravec Ivan, vikar v Lozci, 2 gld., Peternel Jurij, župnik v Breginji, 1 gld., Pavša Anton, duhoven, 1 gld., Marinič Fran, vikar na Livku, 1 gld., Kokelj Jurij, vikar na Trnovem, 1 gld., Kurinčič Ivan, vikar na Serpenici, 5 gld., Golja Josip, vikar na Kamnu, 2 gld., Jarec Ivan, vikar v Libuši, 1 gld., Hvalica Anton, vikar v Drežnici, 2 gld., Mahorčič Rajmund, deželni poslanec etc. 5 gld., Dugulin Ivan, župnik v Ajdovščini, 5 gld., Lokar Anton, veleposestnik v Ajdovščini, 5 gld., Godina D., župan v Ajdovščini, 5 gld., Vidmar A., trgovec v Ajdovščini, 5 gld., Casagrande A., trgovec v Ajdovščini, 5 gld., Rutar, adjunkt v Ajdovščini, 2 gld., Čibej Fr. v Ajdovščini 1 gld., Juch Fr. v Ajdovščini 1 gld., Jochmann W., posestnik v Ajdovščini, 1 gld., Bianchi A. v Ajdovščini 1 gld., Höhn H. v Ajdovščini 1 gld., Volkov J. v Ajdovščini 1 gld., Ballogh K. v Ajdovščini 1 gld., Lacoviz Jan. v Ajdovščini 50 kr., Fegec Jan. v Ajdovščini 50 kr., Spazzapan A. v Ajdovščini 1 gld., Lohajner A. v Ajdovščini 1 gld., Ukmar Anton, vikar v Marijinem Celji, 1 gld., Sedej Fran, profesor bogoslovja, 2 gld., Nekateri udje „podpornega društva“ 2 gld. Znesek: 313 gld. 92 kr. Vsled I. in II. izkaza 660 gld. 36 1/2 kr., torej skup 974 gld. 28 1/2 kr. — V Gorici, dne 26. februvarja 1887. Odbor.

Št. 2931.

Slavnemu uredništvu „Slovenskega Naroda“ v Ljubljani.

Na podlagi §. 19. tiskovnega zakona pozivljam Vas, da sprejmete v prihodnjo številko Vašega lista sledeči popravek:

V 46. številki z dne 26. Februvarja 1887. I. je pod naslovom „krasna naša ravnopravnost“ notica: „Z Notranjskega nam piše prijatelj našemu listu: Dospevšemu danes 26. t. m. v St. Peter, izvestil mi je prijatelj nasledno dogodbico: Pred mesecem dnij poslalo je c. kr. okrajno glavarstvo v Postojini „Bralnemu društvu“ v Zagorji po tamošnjem županstvu nemško tiskano polo, na katero bi se imelo napisati število udov, društveno premoženje in drugi statistični podatki. Ker društveni predsednik nemški ne zna in ker se ima po pravilih le slovenski občeovati in dopisovati, vrnili je predsednik dotični dopis z opazko, naj se blagovoli društvu slovenski dopisavati. Čujte, kak odgovor je na to popolnem opravičeno zahtevo okrajni glavar g. vitez Schwarz poslal! Poslal je živ odgovor v podobi c. kr. žandarma iz Šentpetra. Le ta imel je dolg, seveda nemšk nalog, da naj se podá v bralno sobo in ude prešteje. In tako se je tudi zgodilo. Komentar o tem pridržimo si iz lahko umevnih razlogov za prihodnji teden.“

Temu nasproti konstatujem iz uradnih aktov: Kakor prejšnja leta in posebno lansko leto, ko mene v Postojini še bilo nij, doposlale so se tudi letos vsem društvom tiskovine v nemškem jeziku, na katere so dali brez ugovora od 29 društvenih predstojnikov vsi razun dveh, dovoljen odgovor.

Od teh dveh je odgovoril predstojnik „Bralnega društva“ v Zagorji sledeče: „Kjer je društvo Narodno Slovensko, se ne sprejme kjer je nemški. J. Čopič, predsednik.“

A županstvo zagorsko je pri predložitvi te izjave to-le sporočilo:

„Po zdolej navedenemu članku se razvidi, da ni hotlo „društvo“ dopisa dopolniti zaradi nemškega teksta, zategadelj se vrne.“

Zaradi nujnosti, ker je bil obrok za predložitve omenjenih društvenih dat na višjo oblast že pri konci, pozivljam sem potem c. kr. orožniško postajo v St. Petru, da poizvede ona potrebne mi date.

Dotični poziv glasi se:

„Dem k. k. Gensdarmerie Postens-Commando in St. Peter mit der Aufforderung, anlässlich des nächsten Dienstganges nach Zagorje durch Verneh-

mung des Obmannes des dortigen „Bralno društvo“ die mit der Beilage abverlangten Daten zu erheben und den Akt sodann in Vorlage zu bringen.“

In tako se je tudi zgodilo.

V primeri poročila Vašega lista s predstojecim pojasnilom je toraj razviditi:

1. da je poročilo Vašega lista neistinito,
2. da c. kr. okrajno glavarstvo v navedenem slučaju in pri obstoječih razmerah v izpolnovanju svojih dolžnosti ter v varovanju svoje avtoritete drugače postopati nij moglo.

Postojina, 27. Februarja 1887.

C. kr. okrajni glavar:
Vit. pl. Schwarz.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 1. marca. Delegacijam predložena predloga zahteva 52 $\frac{1}{2}$ milijona kredita. Od te vsote je 16 $\frac{3}{10}$ milijona že izdanih za razne vojaške previdnostne naredbe, 8 $\frac{3}{10}$ mil. odločenih je za druge nujne potrebščine, ostalih 28 milijonov, kadar bo treba. V nagibih se naglašja, da te izredne potrebščine in ti izdatki nemajo ofenzivnega namena.

Bukurest 1. marca. Izvestje Hava-sovo: Po zasobnem telegramu iz Gjurjeva dne 28. februvarja zvečer so se v Ruščuku pobrali vsi vozovi, da se na njih vojaki hitro odpeljejo v Silistrijo, kjer se je posadka proti regentstvu izrekla. Posadki iz Varne in Šumle sta tudi že na potu v Silistrijo.

Rim 28. februvarja. V mestu Cagliari ustavila „Poljedelska banka“ plačila. Vsled tega nastali so danes nemiri. Vojake, ki so prišli mirit, vsprejeli so razsajalci s kamenjem. Na obeh straneh več ranjenih. Naposled napravil se je red.

prinaša v III. zvezku naslednjo vsebino: 1. Gorázd: Iz popotnega dnevnika. 1. Sopotnik. 2. Mohamedánki. 3. V begovi džamiji. Pesmi. — 2. S. Savac: Postillon d'amour. Povest. IV. Na morji. — 3. Jos. Stare: Pisma iz Zagreba. XV. — 4. F. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 34. Stražani. — 5. A. Fe-konja: Kako in zakaj je Stanko Vraz postal Ilir? — 6. Črnogorka: Zgodnja cvetlica. — 7. Ivan Šu-bic: Rastlinske bolezni. — 8. M. Čilenšek: Kaj pri-povedujejo ob Ložnici. 1. — 9. Gašpar Križnik: O lepi kraljčini. Narodna pripovedka iz Motnika. — 10. Rádinski: Drobne pesmi. — 11. Fanko Kersnik: Testament. III. — 12. Jos. Apih: Plemstvo in ná-rodni razvoj. 1. — 13. Književna poročila: II. V. Oblák: 2. Der Lautwert der Nasalvocale im Alt-polnischen. — 3. Die serbischen Dynastien Crnojević. — 4. Akcenat i metar junačkih narodnih pjesama. III. Fr. Hubad: Imenitna knjiga Krekova. (Dalje.) — 14. M. Trnovac: V zaščitenje. — 15. Listek: Nove knjige slovenske. — Slovenski pisatelji Liška, Lišker in Cingermajer. — „Kdaj izidejo sopet Drob-tinice“. — Ruska književnost. — 16. F. Kalan: Sah. — „LJUBLJANSKI ZVON“ stoji: vse leto 4 gld. 60 kr., polu leta 2 gld. 30 kr., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodeca in pomanjkanju slasti do jedij, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenjem pospešujočim in želodec okrepujočim uplivom. Cena škatelji 1 gld. Po poštenu povzetju razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj vedno izrečno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. 3 (19—2)

Tuji:

28. februvarja.

Pri nasom: Geiringer z Dunaja. — Strancar iz Vi-pave — Zikmundsky iz Kočevja. — Kalusehka z Dunaja. — Zupanc iz Reke
Pri znanst.: Gabler, Köberl z Dunaja — Steiner iz Grada. — Rupert, Koth z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Wimer z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

26. februvarja: Liša Bregant, gostija, 85 let, Sv. Petra cesta št. 47, za starostjo. — Anton Marinka, delavčev sin, 3 leta, Opekarska cesta št. 29, za slabostjo.
27. februvarja: Martin Musič, zasebnik, 79 let, Du-najaka cesta št. 19, za vodenico. — Albin Ogrinc, mizarjev sin, 6 dni, Cesta v mestni log št. 6, za krčem.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
28. febr.	7. zjutraj	752.94 mm.	1.4° C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	751.80 mm.	4.8° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	752.06 mm.	0.6° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura — 1.9°, za 0.5° nad normalom.

Dunajska borza

dne 1. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 78.50	gld. 78.75
Srebrna renta	80.05	80.15
Zlata renta	108.75	108.90
5% marcna renta	96.75	96.85
Akcije narodne banke	853.—	852.—
Kreditne akcije	273.20	276.40
London	128.15	128.15
Srebro	—	—
Napol.	10.13 $\frac{1}{2}$	10.13 $\frac{1}{2}$
C. kr. cekini	6.02	6.02
Nemške marke	62.72 $\frac{1}{2}$	62.72 $\frac{1}{2}$
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	126 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	—
Ogerska zlata renta 4%	96	70
Ogerska papirna renta 5%	86	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld	113
Zemlj. obč. avstr. 4 $\frac{1}{2}$ % zlati zast. listi	125	40
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	80
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	174
Kreditne srečke	10	18
Rudolfove srečke	120	104
Akcije anglo-avstr. banke	170 gld. a. v.	208
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	208

Takoj se daje v najem

krčma „Čret“

spadajoča k Lupinjaku, ležeča ob glavnej cesti mej Ro-gatecem in Krapino, s prodajalnicco (kovačijo) in z vsemi zemljišč. vred na 3 ali 6 let. — Natančneje se poizve pri Petru Lončarek-u, najemuniku Lupinjaka, pošta Rogatec. (131—1)

Št. 201. O. š. sv.

(124—2)

Mesto meščanskega učitelja.

Na trirazredni meščanski šoli z nemškim učnim jezikom na Krškem odda se definitivno, oziroma začasno mesto učitelja za matematično-prirodnoznan-sko skupino z osem sto (800) goldinarji letne plače in s pravico na postavno določene službene priklade. Prosilci za to mesto naj pošljejo svoje prošnje s potrebnimi spričevali in z dokazom jezikovne učne sposobnosti po službeni poti najdalje

do 10. aprila t. l.

podpisanemu okrajnemu šolskemu совету.

C. kr. okrajni šolski совет na Krškem.

dne 20. februvarja 1887.

Predsednik: Weiglein.

VIZITNICE
priporoča
NARODNA TISKARNA
v Ljubljani.

BRATA EBERL
prodajata najboljše in najcenejše
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njijino stroko spadajoče blago. (87—17)
LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši
gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

Razglas.

Syndikat Nemškega viteškega reda kot instanica za zapašćinske obravnave pozivlje one, ki imajo kot upniki kaj terjati iz zapašćine 30. januarja 1887 brez oporoke umrlega Danijela Terzhek-a, mašnika Nemškega reda, prošta, duhovnega svetnika avstrijske križanije Nemškega reda, knezoškofijskega svetnika v Metliki, da svoje terjatve oglašé in do-kažejo pri upravnistvu komende Nemškega reda v Metliki na Dolenjskem, katero je omenjeni syndikat zato delegoval, in sicer 30. marca 1887 ob 9. uri dopoldne sami pridejo ali pa do tedaj pošljejo pis-meno prošnjo, sicer zgubé vsako pravico do zapašćine, ko bi ne presegala oglašanih terjatev, če ne-majo kake zastavne pravice.

Syndikat Nemškega viteškega reda,
na Dunaji, 15. februvarja 1887.

M. Bittner,

(129—1)

svetnik križanije nemškega reda.

Nepresegljivo za zobe
je
I. Salicilna ustna voda,
aromatćna, upliva okrepujoće, ovira spridenje zob in odstranjuje smrdeće sapa. Veika steklenica 50 kr.
II. Salicilni zobni prah,
splošno priljubljen, upliva okrepujoće in nareja zobe svetle in bele. a 30 kr.
Zgoraj navedeni sredstvi, o katerih je že prišlo mnogo zahval, ima vedno sveže v zalogi ter jih razpošilja vsak dan po pošti (495—30)
„LEKARNA TRNKOCZY“
zraven rotovka v Ljubljani.
Vsakemu, ki kupi v lekarni Trnkoczy origi-nalno salicilno ustno vodo in salicilni zobni prah, se pridene zastonj razprava o varovanju zob in ust.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE
ki sta pri prvej Dunajskeji razstavi kuhinske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristali samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—69)
Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih de-lizates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.
Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.
VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Židovske ulice.

MARIJA DRENIK.

Židovske ulice.

Predtiskarija.

(29 8)

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.

Snovi za vezanje.

Harlandska preja.

